

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/221/2016
Identifikačné číslo spisu: 7715215481
Dátum vydania rozhodnutia: 27.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Janka Cisárová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7715215481.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne M. bývajúcej v I., zastúpenej Mgr. Štefanom Jakobom, advokátom so sídlom v Košiciach, Nerudova 9, proti žalovanej AGRO - Land SK s.r.o., so sídlom v Malčiciach 200, IČO: 47 153 733, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štúrova 27, IČO: 36 861 472, o nahradenie prejavu vôle a o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 14 C 383/2015, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 11. februára 2016 sp. zn. 5 Co 46/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 21. septembra 2015 č. k. 14 C 383/2015-26 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanej nakladať s nehnuteľnosťami špecifikovanými vo výroku uznesenia, a to previesť vlastnícke právo (spoluvlastnícke právo) k nehnuteľnostiam darom, ich scudzením tretej osobe alebo ich zámenou za iné nehnuteľnosti s treťou osobou alebo zaťažiť ich záložným právom v prospech tretej osoby alebo vecným bremenom v prospech tretej osoby, alebo zabezpečovacím prevodom práva v prospech tretej osoby, alebo ich vložiť ako vklad spoločníka do obchodnej spoločnosti alebo družstva až do právoplatného skončenia vo veci samej a previesť užívacie práva odplatným alebo bezodplatným titulom na tretie osoby k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam (dať ich do nájmu, podnájmu, bezodplatného užívania tretím osobám), ktorých doba trvania presiahne čas, ktorým sa súdny spor vo veci samej právoplatne skončí.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej uznesením z 11. februára 2016 sp. zn. 5 Co 46/2016 zmenil napadnuté uznesenie tak, že nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanej nakladať s nehnuteľnosťami špecifikovanými vo výroku tohto uznesenia, a to previesť vlastnícke právo (spoluvlastnícke právo) k nehnuteľnostiam darom, ich scudzením tretej osobe alebo ich zámenou za iné nehnuteľnosti s treťou osobou alebo zaťažiť ich záložným právom v prospech tretej

osoby alebo vecným bremenom v prospech tretej osoby, alebo zabezpečovacím prevodom práva v prospech tretej osoby, alebo ich vložiť ako vklad spoločníka do obchodnej spoločnosti alebo družstva po dobu jedného roka a previesť užívacie práva odplatným alebo bezodplatným titulom na tretie osoby k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam (dať ich do nájmu, podnájmu, bezodplatného užívania tretím osobám) po dobu jedného roka.

3. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Výtýkala odvolaciemu súdu, že nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre záver o dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu len v minimálnej miere obsahuje vysvetlenie, v čom tento súd vidí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, či otázky ujmy, ktorá by jej mohla nariadením predbežného opatrenia vzniknúť. Poukazovala na to, že odvolací súd na žiadny z jej rozhodujúcich odvolacích argumentov nedal žiadnu odpoveď, čo považovala za porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj právo na zodpovedanie aspoň hlavných argumentov uplatnených daným účastníkom konania. Zároveň namietala, že v otázke posúdenia dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku vo veci samej súdy nezohľadnili závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 91/2008, z ktorého je zrejmé, že rozsah, v ktorom sa žalobkyňa domáha nahradenia prejavu vôle nemá oporu v Občianskom zákonníku. Vzhľadom na uvedené dôvody, ktoré označila za dôvody dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p., navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alebo ho zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietne.

4. Žalobkyňa navrhla procesne neprípustné dovolanie odmietnuť.

5. V danom prípade bolo dovolanie podané 30. marca 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal (§ 443 C.s.p.), či je dovolanie procesne prípustné.

7. Vychádzajúc z ustanovení § 470 ods. 1, 2 C.s.p., s prihliadnutím na základné princípy obsiahnuté v čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 C.s.p., najvyšší súd posudzoval podmienky prípustnosti dovolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

8. Dovolanie žalovanej, keďže smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení, proti akému uzneseniu O.s.p. účinný do 30. júna 2016 dovolanie nepripúšťal (§ 239 ods. 3), bolo by prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, malo niektorú z vád uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Takú vadu konania ale dovolací súd nezistil.

9. V súvislosti s námietkou žalovanej o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho

poriadku“.

10. Uvedené stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu však obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná namietala i nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

12. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 239 O.s.p. a vady konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo, najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.